

Obrim!, amb Els Isards

Fotografia: Pere Cornellas

Obrim, amb aquestes pàgines, un nou espai. Recuperem, com a ciutat, un equipament, amb noves programacions i objectius. Inaugurem el **Centre Cultural de Granollers**, que inclou el que hem anomenat **Sala Ciutat**, un espai expositiu dependent del **Museu de Granollers**.

D'un temps ençà, a Granollers s'han tancat molts espais, i, tot i que també se n'han oberts altres de nous, el clam, insistent i lícit, de molts creadors de proximitat ha estat requerir més i millors sales per donar sortida a la seva, necessària, manifestació artística. I és que si bé existeixen centres institucionals, com ara el Museu de Granollers, aquests centres no sempre podem donar resposta a la diversitat i pluralitat de demandes d'uns i d'altres, d'artistes i de ciutadans que requereixen espais on expressar-se, explicar-se, donar-se a conèixer i reconèixer-se.

El **Centre Cultural** se suma als espais institucionals i reneix amb aquesta vocació clara de ser un lloc d'ús, un centre de proximitat. Dins el Centre Cultural, les tres plantes superiors, en altre temps dedicades a exposicions, recuperen la vella funció amb el nom de **Sala Ciutat**. Per a aquesta funció van ser dissenyades i resulten totalment idònies.

Hem volgut, expressament, obrir aquesta **Sala Ciutat** amb **Els Isards**, un col·lectiu artístic de la ciutat i amb una llarga i diversa trajectòria en el món de l'art més proper. Es tracta d'un col·lectiu, ara reduït a quatre creadors, que ve d'un moment dolç, gairebé màgic per únic, que va esdevenir-se en el Granollers dels anys 1970 i que va convertir la ciutat en el centre irradiant de les avantguardes conceptuals a Catalunya. Alguns dels Isards en van ser protagonistes, d'altres van ser hereus d'una febre que va persistir sota nous formats i que va mantenir viu l'esperit artístic de joves i no tan joves creadors de Granollers. L'any 1981 es formava l'Associació d'Artistes Moderns de Granollers (l'AAMG), de la qual els membres dels Isards van ser part activa. Anys després, el 1995, reunits com a col·lectiu sota el nom d'Is-Arts, novament van impulsar l'art a la ciutat. I el 1998, sota el nom actual d'Els Isards, van organitzar la Setmana de les Arts, que es qüestionava l'art i el paper de l'artista i que donava el tret de sortida definitiu per a un seguit de propostes i accions d'aquest col·lectiu singular.

Accions puntuals, espaiades en el temps però intenses i carregades d'actes, han farcit el currículum d'un grup heterogeni però fortament cohesionat.

Joan Batlles i Pi, Kiku Mena, Jordi Riera i Xavier Vilageliu, els actuals Isards, han desenvolupat el seu currículum artístic per separat, i cadascun d'ells ha evolucionat amb un llenguatge propi. Però han mantingut la unitat del col·lectiu en la seva despreocupació per les modes i els corrents artístics, i en la seva preocupació per l'art i en l'interès pel projecte i el procés creatiu, malgrat la diversitat de resultats, que els ha conduït a diverses mostres conjuntes, entre les quals aquesta que ara ens presenten: **“Els Isards. Obra recent. 2010”**.

L'exposició ocupa les tres plantes de la Sala Ciutat. A la primera s'exposen obres de Batlles i Pi i Xavier Vilageliu, a la segona es presenta part de l'obra de Kiku Mena i tanca la mostra, a la tercera planta, l'obra tridimensional de Jordi Riera. I encara, la mostra s'acompanya d'un vídeo on es recull el treball que han dut a terme els artistes, mesos abans de la inauguració, per

crear les obres. Algunes d'aquestes obres han estat realitzades als tallers d'Espais d'Art de Roca Umbert per a l'exposició que produeix el Museu de Granollers.

L'espai expositiu del Centre Cultural, la **Sala Ciutat**, s'obre al públic amb la intenció de convertir-la en un espai obert a les propostes dels artistes més propers, dels creadors més immediats i oferir-la perquè ells l'omplin d'ànima. D'aquí la tria d'aquest col·lectiu, entusiasta i resistent en la seva èria i voluntat d'un treball artístic continuat: **Els Isards**. A ells hem confiat aquesta tasca de donar intenció i ànima. Ho fan, sobradament, amb aquestes obres recents, fruit del seu procés de treball, de la seva actual visió de l'art i la vida, de la seva particular manera de fer i traduir en obra les seves inquietuds. Us oferim aquesta mostra, perquè la descobriu i en gaudiu, en aquest nou espai, la Sala Ciutat, que obrim amb la il·lusió de fer-la propera i vostra. Esperem que en gaudiu.

Carme Clusellas
Museu de Granollers

Grup Els Isards: Joan Batlles i Pi, Xavier Vilageliu, Jordi Riera i Kiku Mena

Fotografia: ©2010_Xavi Mañosa

Joan Batlles i Pi

Fotografia: ©2010_Xavi Mañosa

Cronologia d'una exposició

10-10-08. La regidora de Cultura de l'Ajuntament, Alba Barnusell, ens convoca a una reunió. Arts plàstiques, en general, i els Isards en particular.

28-10-09. Ha passat un any i la regidora i la directora de Museu, Carme Clusellas, ens convoquen a una trobada. Ens expliquen que, una vegada el Centre Cultural, dit de la Caixa, ha passat a titularitat de l'Ajuntament, el volen inaugurar amb una exposició dels Isards. Diem que sí sense reserves.

12-11-09. Anem a veure les sales d'exposició amb la directora del Museu. Ens fem idea de l'espai i de les neces-

sitats d'obra per penjar.

11-02-10. Ens comuniquen que l'exposició serà cap a finals de setembre d'enguany.

29-03-10. Reunits amb els del Museu, parlem de la nostra intenció de fer obra nova i de gran format. Ens falta, però, un lloc per treballar amb peces grans. Quedem que ens en trobaran un.

12-04-10. Anem amb Glòria Fusté, tècnica del Museu, a prendre mides a les sales d'exposició, estudiar la possibilitat d'il·luminar bé les obres i altres detalls tècnics. Ens acosta després a la Fàbrica de les Arts Rocaumbert, on ens possibiliten de treballar. Descobrim un espai magnífic, que reuneix tot allò que necessitem: ampli, tranquil, il·luminat...

15-04-10. Podem anar-hi a treballar quan vulguem. La Coordinadora General de Rocaumbert, Teresa Llobet, ens rep amb els braços oberts.

28-04-10. Ens posem a treballar en Xavier Vilageliu i en Joan Batlles i Pi.

26-05-10. Visita del conseller de Cultura de la Generalitat, Sr. Tresserras, acompanyat de l'alcalde i la regidora de Cultura.

28-05-10. Visita el taller Teresa Llobet.

03-06-10. Sessió fotogràfica del grup amb el fotògraf Xavi Mañosa.

10-06-10. Ens visita la directora del Museu, Carme Clusellas, amb Glòria Fusté, tècnica del Museu.

12-06-10. S'incorpora al taller en Jordi Riera.

17-06-10. Ens visita la regidora de Cultura, Alba Barnusell.

21-06-10. Amb les peces pràcticament acabades, el taller se'n omple de periodistes, premsa escrita, ràdio, televisió...

En tots aquests dies de treball, pel taller han passat artistes, amics, coneguts, enraonats i familiars. N'ha deixat constància fotogràfica, com també del procés de creació, la Magda Gonzalez. Li expressem el nostre agraïment.

Jordi Riera

Fotografia: ©2010_Xavi Mañosa

Unes paraules sobre... l'art

En la societat actual, les diverses generacions que hi convivim, coneixem i hem vist més nombre i diversitat d'obres artístiques que mai. La informació i les imatges que rebem s'han multiplicat per molt aquests últims anys. No és fàcil crear una obra trencadora; no és fàcil provocar controvèrsia profunda tal com ho podien fer els diferents moviments moderns al segle XX (dadà, surrealisme, informalisme, conceptual...). El que sí que podem fer és, sabent d'on venim, crear una obra personal a través de la reinterpretació i revisió dels temes que ja han estat treballats. Les idees sorgeixen de la reflexió i la feina, i no importa gaire saber en quin dels precedents històrics ens hem pogut basar, conscientment o inconscientment.

En les obres es mostra la introspecció individual i s'apel·la als sentits, a les emocions i/o a la reflexió. Hi son presents les idees i la tècnica del creador, junt amb la suma d'inputs externs i els elements que l'artista intuïtivament o racionalment hi deixi sobresortir d'atzar i accidents del procés creatiu.

Una exposició en un bon espai, com és el de la Sala Ciutat, dona possibilitats de canviar i adequar maneres de fer. Per la meva banda, en el treball realitzat he optat per sortir dels paràmetres habituals. He renunciat a treballar amb el meu format usual, o sigui amb l'espai neutre que proporciona la tela o el paper en format horitzontal o quadrat en dues dimensions. He volgut jugar amb l'object *trouvé*, però no en el sentit que li van donar artistes com Duchamp o Warhol, d'agafar objectes corrents per treure'ls del seu entorn habitual i seguidament descontextualitzar-los i donar-los altres significats. El meu objectiu ha estat més fer una tria d'objectes que em captivessin o que en certa manera em provoquessin, per la forma, el volum i l'ocupació de l'espai. Aquestes

formes, transformades o no prèviament, em serveixen com a base d'idees o de projectes d'intervenció amb una actuació individualitzada. El canvi és profund: ja no actues en un espai quasi sense pautes, com pot ser una tela verge, sinó amb un objecte que ja té una personalitat marcada. Les peces es van transformant i agafant vida pròpia, fruit del diàleg i la lluita que estableixes amb elles.

L'obra, una vegada ha sortit de l'estudi de l'autor, ja no pertany a l'artista sinó a la visió de cadascun dels que la miren. Ells, amb la seva mirada, són els que podran avaluar-ne la qualitat, l'estètica o les emocions o idees que comunica. Conseqüentment són els que poden dir si els agrada o no, si els diu res o no, o si l'interès que els desperta l'obra ha arribat a ser tan important que els agradaria conviure-hi. Aquest sentiment o bon *feeling* comporta la sortida de l'apatia i la implicació amb l'emoció o comunicació rebuda. La convivència implica intimitat i també interactuar en el temps. En aquest cas, l'obra és allà sempre igual; és la percepció que en tens el que pot variar amb el temps, segons els estats d'ànim, el pensament o l'evolució personal de cadascú. Ho podríem comparar amb el fet de tornar a sentir una cançó que t'agrada o que simplement t'atreu i que has escoltat mil vegades. A la que fa mil i una, la predisposició del moment et pot fer sentir una emoció que fins ara no havies explorat o t'adonaràs que un tros de la lletra es pot interpretar en un altre sentit. Aquestes obres amb qui vols conviure, no cal que siguin a on vius. Moltes de les meves obres de referència estan repartides en cases d'amics, museus, entitats o carrers del món que he visitat. En tinc una visió clara, però sempre que en tinc oportunitat les torno a visitar, com a velles companyes que són de la meua vida. És una mica l'aplicació a l'art del "Sempre ens quedarà París" (*We'll always have Paris*) de la pel·lícula *Casablanca*, el retrobament amb unes velles emocions.

Marina Martori

Fotografia: Joan Ramón Bernabé

Aparentment

Conversa article de Marina Martori

Un bastó sobre una tela gran i blanca. Més enllà, cap a l'esquerra, una escala que s'enfila en un quadre sense cavallet, a terra. Girant el cap, a la dreta, una taca vermellosa em vigila en vertical.

A ningú més que a mi no sembla que li estranyi gens. Me'ls miro i veig un grup de quatre amics comentant l'última idea d'un d'ells.

La idea acabarà convertint-se en un quadre per a una nova exposició i ells quatre són els Isards.

En Xavier Vilageliu, en Joan Batlles i Pi, en Kiku Mena i en Jordi Riera són els Isards: un grup, col·lectiu, quartet de pintors, d'artistes. Van començar a treballar plegats el 1981 i encara ho fan.

Per primer cop, avui, un migdia fresquet d'abril, els trobo tots quatre junts sense inauguració pel mig. Em conviden a dinar mentre m'expliquen coses i els pregunto coses i m'adono, a mesura que avança la conversa, que cadascun té una perspectiva diferent i personal sobre l'art, però que també tenen una mirada igual, comuna: els agrada. L'art els agrada.

A mi també, penso, com a mínim, l'art que a mi m'agrada...

La pintura és com la música —m'expliquen— té una part d'inconscient, és un llenguatge propi i apunta directe als sentiments.

Potser per això, perquè la majoria de nosaltres no dominem el llenguatge pictòric, es planteja així la primera pregunta: "Què has volgut dir amb això?"

Aquesta i la pregunta: "Que me'n regalaràs un, de quadre, quan s'acabi la exposició?" són les dues preguntes que més els fan. Reconec que la primera no m'he atrevit mai a plantejar-la, tot i que m'ha passat sovint pel cap, i la segona és d'aquelles que no diré mai, però que m'encantaria. És a dir, sóc una més del comú dels mortals.

De fet, la que els fan més és si els regalaran o no un quadre i ells hi donen una volta

—És com si el quadre, la feina, el que fas, no valgués res, fos gratuït i no tingués una feina a darrere.

—En l'art hi ha dos nivells: els quadres que es poden regalar i els que valen milions. Al mig no hi ha res... L'art és un concepte complex.

En Xavier Vilageliu es mostra crític amb la gent com ara jo, que necessiten donar una resposta a la pregunta de què vol dir un quadre i escoltant el seu raonament, gairebé canvio d'opinió...

—És igual que la gent entengui alguna cosa. Val la pena que algú es desconcerti davant d'una obra. El que importa és que mirin.

—No fem literatura —s'hi afegeix en Batlles i Pi—. La peça ha de dir alguna cosa per ella mateixa...

—La gent té por d'interpretar les coses —ara és en Kiku Mena i a més, mig en broma, afegeix—. A més,

no tots els quadres expliquen coses...

—La crítica especialitzada ha fet molt mal —s'hi suma en Jordi—. Ara la gent té por de dir el que pensa sobre l'art i la pintura, i així costa molt atrevir-se a parlar...

—La gent es mira un quadre com si fos figuratiu —torna en Vilageliu—, i no tots ho són, però si es miren els núvols i hi veiem vaixells, podem veure un quadre i veure-hi coses...

—Quan et diuen "Jo és que no hi entenc..." —torna en Batlles i Pi—, jo pregunto: "Però t'agrada o no?" Si la gent diu "M'agrada" o "No m'agrada"... això ja és alguna cosa.

—Et diu alguna cosa? T'arriba? —es pregunta en Jordi.

—No és què vol dir, sinó què em diu a mi —tanca en Kiku.

—Davant d'una obra, mil espectadors són mil obres —remata en Vilageliu.

Ells quatre parlen. I crec que ho fan sense por i d'una manera sincera. No sé si m'arribo a creure del tot que no els importi que la gent entengui o no entengui la seva obra, però sí que em crec que el que volen és transmetre alguna cosa, arribar a tocar alguna fibra sensible sense nom concret i invisible que tots tenim i que ens acosta a l'art, a la pintura, a observar i interpretar el que ells fan.

Ara parlen i segueixen reflexionant sobre les interpretacions de l'art i el que la gent hi llegeix i ells hi escriuen. I tots quatre estan d'acord que fins i tot per a ells el sentit d'un quadre, el seu significat no és estàtic sinó que evoluciona.

Una obra de fa 10 anys ja no té el mateix significat que aleshores: ha canviat. Canvia.

I tanquen la reflexió amb una anècdota que permetria obrir tota una important reflexió sobre l'art i la sensibilitat dels que mirem:

—Si vens algun quadre —em diuen—, és just el que tu voldries quedar-te.

Amb això, hi estan d'acord tots quatre, i aquesta reflexió em porta a creure que, potser com a espectador no saps exactament què volien dir-te, però que t'ha arribat, que t'ho han dit.

I si aquest és l'objectiu com a espectador, quin és l'objectiu com a artista?

—L'art inclou a darrere una filosofia —en Kiku Mena respon.

—És un producte emocional —afirma en Vilageliu.

—Té un valor espiritual primer i després econòmic —redefineix en Kiku.

En Jordi hi reflexiona. En Batlles i Pi ho resumeix:

—A mi m'agrada pintar perquè és un gest aparentment inútil.

Riuen. Entenc que la frase sembli frívola, però si et fixes en la paraula *aparentment* tot agafa un nou significat.

Aquesta paraula defineix els Isards, el que fan i el que expliquen.

Aparentment.

Aparentment els Isards no són pintors, perquè treballen en altres activitats, però ho son.

Aparentment els Isards treballaran per primer cop a Granollers, però en realitat fa anys que hi treballen.

Aparentment no els preocupa que la gent entengui el que fan, però parlen amb cura del procés creatiu i expositiu i amb un respecte absolut per l'aventurer

Joan Batlles treballant a l'estudi de Roca Umbert

Kiku Mena treballant a l'estudi

Fotografia: ©2010_Xavi Mañosa

Fotografia: Magda González

Marina Martori i el grup Els Isards en la conversa *Aparentment*

Fotografia: Magda Gonzàlez

públic que s’atreveix a mirar l’art, a veure’l, a deixar-se tocar. Aparentment l’art és un joc i potser només ho és, aparentment. Ells, tots quatre, juguen i treballen de maneres diferents. Ara treballen concretament per a una exposició especial. Especial per a ells i per a la ciutat de Granollers. Al setembre del 2010 es posa en marxa, renovat i redefinit, el Centre Cultural de Granollers en la vessant expositiva, i s’inaugura amb una exposició dels Isards, aquesta en què ara treballen i que m’ha portat a veure bastons i escales fora de context. —Què prepareu —els pregunto— com i per què... Preparen una exposició de pintura, art, objecte trobat, pintura, 3D, format gran i amb pressupost. Aquest és un punt important. L’exposició s’ho val i ells tenen suport, ara, per a tirar-ho endavant amb recursos i en condicions. Els han vingut a buscar —diuen— per inaugurar el nou espai i quan els pregunto per què a ells, responen aparentment fent broma, aparentment, perquè el que diuen és molt cert. —Som quatre, som artistes, som d’aquí, som un referent i ens ho hem treballat. Aparentment sembla una mica pedant, però és cert. Paraula a paraula. Alaben les possibilitats del nou espai on exposaran i m’expliquen, un per un, el que estan preparant. En Kiku Mena prepara obra sobre cartró de gran format basada en peces de 70 x 70. Afirma que és colorista, com sempre, i que acaba formant peces tan grans com de 2,10 x 2,10. En Jordi treballa amb peces de fusta... peces còncaves, rodones, de mides diferents, que permeten l’experimentació i l’elaboració de les obres. Diu que retorna una mica als principis, al món del color més que a la forma. —Així ensenyem les vergonyes de cadascú.

En Batlles i Pi diu que treballa entre el seny i la rauxa, amb gran format, tacant la tela i després polint-la. Ell i en Xavier Vilageliu comparteixen un estudi que els han deixat a Roca Umbert, la Fàbrica de les Arts, un espai gran on ells poden treballar. A Roca Umbert és on en Xavier prepara també grans dimensions de títols desconcertants amb textures, rascats i color. És aquí on veig el bastó i l’escala. Tots quatre s’escolten els uns als altres per saber què faran. Fins ara no sabien què feien per a l’exposició i jo m’espanto... I no us ha passat mai, que presenteu obres que s’assemblen? Riuen de nou. No. No els ha passat mai. Són diferents. Comparteixen la passió per pintar, per l’art, pels Isards, però són artistes diferents, pinten diferent, treballen diferent. Aparentment podria semblar que el que fan s’assembla, però no és cert. —Avui no sorprèn res —diuen. —L’estètica ja no escandalitza —afegeixen. —Els Isards no volem fer cap revolució —conclouen. Aparentment no la fan. Aparentment... La conversa flueix entre ells i cap a mi i em conviden a ser part del que fan amb les meves lletres. Aquí els les deixo. Us les deixo. Si teniu una estona, després de recordar que no cal que entengueu res concret de les seves obres i que només us heu de deixar tocar pel que fan, acosteu-vos a parlar amb ells i entendreu (segur que ja ho feu ara) la importància de la paraula *aparentment*. Ens aixequem de la taula i sortim. Plou lleugerament. Abans d’acomiar-me els pregunto quin d’ells em regalarà un quadre. I faig broma, aparentment...

Granollers, Maig 2010
Amb molt d’afecte (i no aparent) pels quatre Isards i si puc, especialment pel Xavier i també la Magda.

Xavier Vilageliu

Fotografia: ©2010_Xavi Mañosa

La lectura de les obres

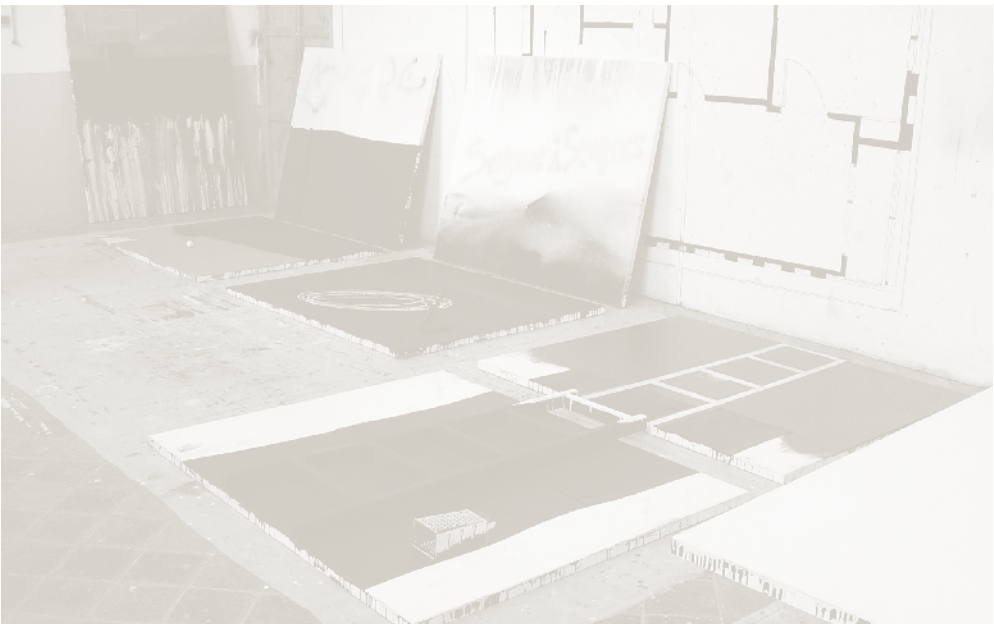
L’obra, com a llenguatge, permet a l’artista fer plantejaments i preguntes situant-la com a pont entre ell i l’espectador, per fer que sigui aquest últim qui li dona sentit final, i que l’art pugui ser comprensible per a tothom. Plantejant l’obra com un jeroglífic de múltiples lectures, l’autor fa la pregunta d’infinites respostes, tantes com cops és contemplada. Proposa conceptes quotidians amb elements quotidians inspirats en el que copsem quan “mirem”, explica el que “veiem”, usa elements (formes, objectes, colors, idees, conceptes, etc.) que comporten consideracions de tot tipus, i que formen part d’una iconografia quotidiana, no com a símbols, sinó com a elements estètics únics amb uns referents simbòlics i personals per a l’artista i també per a l’espectador. Cada un dels elements (objectes) té unes connotacions pròpies, voluntàriament o involuntàriament, tant per a l’artista com per al que contempla l’obra. No passa res, no s’explica cap història, sinó que és cada espectador qui organitza les seves pròpies relacions personals respecte als elements de l’obra per construir la seva pròpia metàfora, i convertir-la en una realitat completament altra, no exempta d’ironia, revitalitzant els elements, donant-los nous usos i atorgant-los una segona vida, la ironia de la qual dona pas a una certa nostàlgia de la utilitat original de l’objecte. Els “objectes” que poblen el nostre dia a dia són impersonals, però alhora extremament personals. L’artista, explicant-los en una nova direcció, insta l’espectador a una nova reflexió sobre temes quotidians desbordats segons el context en què es mouen, evidencia una gran complexitat i alhora posa en marxa una dinàmica entre el

que són i el que poden ser, els fa adquirir una nova vida i amplia el llenguatge amb què es comuniquen com a elements. Resseguir aquesta llista d’objectes és molt formal, però de tant en tant exigeix que s’interpretin de manera que no tenen res a veure amb la nostra forma quotidiana d’entendre’ls, i per això es transformen en una nova dada informativa i ens parlen d’altres aspectes de la realitat. Aquest és un altre llenguatge amb què comunicar-se i donar una nova informació, que tothom pot interpretar de manera diferent. Cada un d’aquests models, que, per altra banda, en tant que personals poden esdevenir múltiples i infinits, ofereix una seductora manera de trobar respostes alternatives a una realitat quotidiana. La presència constant d’”objectes” en l’art suposa un estímul permanent i provoca la imaginació, ens deslliura de la lògica, altera la realitat transformant els plantejaments formals en noves preguntes, combinacions desbaratades que desafien la raó en busca de noves respostes; crea situacions de desconcert i origina dues posicions extremes: saber el que entén l’altre o explorar individualment, l’única forma de comprensió que és personal i, per tant, múltiple i variada. Així és possible atribuir diferents significats a l’obra —atenent al context en què cada element està situat—, una nova possibilitat interpretativa, considerant cada una de les moltes combinacions d’objectes amb el seu entorn immediat dins de la mateixa obra. Tot el que necessitem saber, si estem atents, ho tenim al davant i exigeix que se’n faci una lectura que no té res a veure amb la nostra manera quotidiana d’entendre els objectes, i per això es presenten com una nova via d’informació, sens dubte, un dels màxims al·licients en la lectura de les obres.

Vista general de l’obra de Jordi Riera al seu estudi

Fotografia: Magda Gonzàlez

Vista general de l’obra de Xavier Vilageliu a l’estudi de Roca Umbert

Fotografia: Magda Gonzàlez

Currículum

El grup Els Isards neix l’any 1981 d’un col·lectiu de joves artistes, inicialment anomenat Associació d’Artistes Moderns de Granollers (AAMG), amb la intenció de difondre les seves obres i dedicat a la promoció de la cultura. Creen una publicació anomenada *Els Isards*, amb periodicitat mensual, de la qual en el mateix any 1981 es van editar 7 números; paral·lelament es presenten 5 exposicions col·lectives durant el mateix any, en l’àmbit granollerí. Posteriorment l’AAMG es va dissoldre. L’any 1995, sota la iniciativa d’uns quants exmembres de l’AAMG, es reestructura el col·lectiu, amb l’absència d’alguns dels antics integrants i amb noves incorporacions, i s’adopta el nom Els Isards com a genèric per al grup. Aquell mateix any es dona a conèixer amb una exposició

Exposicions

Juny 1998
I Setmana de les Arts. Presentació i debat obert amb la participació del poeta Joan Brossa. Pintura, música, dansa, teatre, poesia, etc. a Granollers.

Febrer 1999
Poema visual, homenatge d’Els Isards al poeta Joan Brossa, al restaurant La Gamba de Granollers. Amb la col·laboració de Magda González.

Novembre 2000
XI Festa de les Lletres Catalanes. Exposició d’obres d’Els Isards, organitzada per Òmnium Cultural. Sala Sant Jordi de Caixa Catalunya, Granollers.

Març - abril 2001
II Setmana de les Arts (*De la ficció a la realitat*) “Homenatge a Maria Masllorens Olivaes”. Exposició homenatge d’Els Isards a la pintora catalanobrasileira Maria Olivaes (1894-1939), filla de l’emigrant granollerí Josep Masllorens. Museu Municipal de Granollers. Xerrada col·loqui amb la partici-

pació de Vicenç Altaió, escriptor; Ricard Mas, historiador de l’art; Jaume Josa, biòleg del CSIC, i Joan Fontcuberta, fotògraf i artista plàstic.

Juliol - agost 2005
Exposició *Els Isards a la Gralla*. Sala d’exposicions Espai Gralla. Granollers.

Desembre 2005
Presentació i exposició, 2ª carpeta d’obra gràfica d’Els Isards. Presentació i exposició, Teatre de Ponent, Granollers.

Febrer 2006
Els Isards a l’Ametlla del Vallès. Exposició de pintures a la sala Carles Sindreu de l’Ametlla del Vallès.

Març, abril i maig 2006
Els Isards en 4 actes, Exposició de pintures, Teatre de Ponent de Granollers.

Febrer - març 2007
Els Isards 25 anys Exposició commemorativa de la fundació del grup. Galeria d’art AB, Granollers.

—que va tenir un gran ressò mediàtic— d’un dia de durada en una casa destinada a l’enderroc immediat i també amb la publicació d’una carpeta amb obra gràfica. Durant els anys 1995, 1996 i 1997 el grup realitza diverses accions i exposicions a Granollers, Mollet, Vic i Sant Celoni. Aquest mateix any 1997 es dissol el grup per refer-se novament l’any 1998, quan queda format pels membres actuals: Batlles i Pi, Kiku Mena, Jordi Riera i Xavier Vilageliu. El mes de juny del mateix any organitzen la I Setmana de les Arts a Granollers, amb la participació de rellevants personalitats de la cultura i la col·laboració de diversos col·lectius d’artistes granollerins de diferents disciplines, inici d’un seguit d’actuacions.

El poeta Joan Brossa a l’arribada a la tertúlia de la Setmana de les Arts a Granollers
Fotografia: Jordi Ribó.

Maig 2007
Exposició *Els Isards*, Fundabir, Fundació Bigues i Riells. Bigues.

Setembre, octubre i novembre 2007
Exposicions individuals d’Els Isards. Col·legi d’Aparelladors d’Arquitectes de Barcelona, Granollers.

Octubre 2010
Exposició *Els Isards. Obra recent 2010*. Centre Cultural de Granollers. Organitzadors: Ajuntament i Museu de Granollers.

Exposició Galeria AB. Febrer 2007

Maria Masllorens Olivaes amb membres de la Bauhaus (1926)

Els Isards

Batlles i Pi
Kiku Mena
Jordi Riera
Xavier Vilageliu

Carrer d’Anselm Clavé, 19. 1r. 08402 Granollers.
Tel. 93 879 11 08

www.grupelsisards.cat

Centre Cultural de Granollers

Carrer Joan Camps, 1 - 08401 Granollers
Tel.: 93 870 21 53 - Fax: 93 860 04 48
info@centreculturaldegranollers.cat
www.centreculturaldegranollers.cat

Horaris de la Sala Ciutat:
De dimecres a dissabte de 17.30 a 20.30
Diumenges i festius de 11.30 a 13.30
Dilluns i dimarts tancat

Museu de Granollers

Carrer d’Anselm Clavé, 40
08401 Granollers
93 842 68 40
www.museugranollers.cat
museu@ajuntament.granollers.cat

